

İmza Nedensiz

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 27 Mart 2019

Üzüncü odaklı şiirlerden çıkıp da yola ve hasretin dayanılmazlığında iç geçiren bir kelimeyi baş tacı yapıp ilk cümleyi kurduğum...

Kuruntularımın mimarı ne de olsa her yazdığım ve söylemekten geri durmayıp içi boş parantezler açtığım.

Bir alıntı mırıldanırken sayfanın sonundan ve ben eğer ki yüreğimin sıkıştığını hissedip içine düşmüşsem o coşkunun...

Hangi coşku mu? Yaşamakla direnmek arasında gidip geldiğim aslında söyleyip söylememekte kararsız kaldığım ve kefelere yükleyip aslında hazan makamını bahara güncelleyip ve devasa bir değişim umduğum sanki her yazdığım bana yeni bir dünyanın ansızın kapısını açma ihtimali verecekmişçesine.

Mavinin yenilgisine hasretim belki de
Bir de dekor bildiğim hüznün terapi
Yeteneğine aykırı bir coşkuyla yaklaşıyorum
Ayaklarım dolanıyor birbirine
Rutin gölgelerin tadına doyamadığı
Aşkın enkazı yüreğimde
Sevi zerrelere ip atlarken
Ben atlas yorgunluğuma seriliyorum
Bir de duvar dibine tüneyen lanetini tinine
Azapla yüklüyorum içimdeki dalgaları
Belki hoyrat bir fırtına olmanın da vebali
Her ölü hücremde
Katıksız bir yenilgi yaşadığım
Şehrin mavisine hayranım
Kuş bakışı ölümcül mevsimin geride bıraktığı
O azamet
En elemli rota belki de acıların kıdemli durağında
Sağaltdığım gözyaşı yine
Aşkın mihrabı.

Söylemlerin nazarında aşkı çitiliyorum dolgun güneşin sarısına yanık yüreğimde aslında siyahın özlemine tavım.

Göğün gökdelenlere duyduğu minnet mi yoksa şehrin dokusundaki d/okunaklı haznesi ölümün, bir beyit tazeliğinde serildiğim ayaklarına sevda masallarının da terennüm ekseninde dönendiğim yıkı atlarına duyduğum özlem kadar tutarsız ve devingen iken içimin methiyelerinde ben bir yarım ada olmaktan öteye gidemediğim.

Aşkın pervazında solan notalar var bir de sönük teninde manevi yükümlülüğün bitimsiz heyecanı.

Yorgunum belki de yorgun bir yorganım içimin kilit noktasındaki o vakur çırpınıyla yolunu gözlediğim mutluluğun en yakın tanığı iken aşkın ve rahmetin devingen iltimasına yenik düştüğüm.

Ömrün manivelasında sormadan y/aşıyorum. Cevapları lav edip sadece noktalar koyuyorum kısa cümlelerimin sonuna.

Nasılın, diye soranlardan kaçıyorum ve sormuyorum aslında somurtuk mizacımda yakalandığım bu afaki tutsaklık belki de gönüllü tutsaklığıma delalet o sanrıları yok sayıp sadece çaresizlikle ihya olduğum çemberi yine imkansızlığın.

Şehrin hangi noktasına denk düşüyorsam ve basan afakanlara rest çekiyorum.

Soytarı bir imge kadar da tutarsızım ve yalama sevdalardan uzak bir köşede ben tek boyutlu resimler çiziyorum.

İçimin ritminde hezeyanlar kaynıyor.

Ayrı düştüğüm insanlık.

Lakin yüreğimi koyduğum nice insan.

Varlığımın tema'sında sıdkı sıyrılmış bir farkındalık gizli aslında farklı olmanın neresi kötü gibilerden bakanlar içimdeki gökdelenleri yıkıp ben tek göz odalarda seğirtiyorum.

Künefe tadındayım.

Aslında acı patlıcanı kırağı çalmaz diyenlere duyduğum hiddet benim mil çektiğim yalnızlığın sınırlarını aştığım belki de taşıtığım ya da her ikisi.

İkircikli bir yasın yasını tutuyorum.

Yaza dönük yüzünde mevsimin daha bahar havasını doya doya içime çekemediğimin de ispatı iken siyahî bulutlar.

Avare bir yürek ve düşkün bir mizansen.

Sarıdan bozma teninde doğanın belki de yeşile duyduğum özlem.

Koyu laciverti mi gecenin yoksa beyaza adadığım masumiyet mi?

Ben'lik söylemlerden alamazken başımı biz olma ritmine henüz ayak uyduramadığım belki de uyduruk bir şiir yazmak ve boş vermek her şeye.

Aşka da mı?

Diyenlerin yalancısıyım ve sevdiğim kadar sevilmeyi filan da talep etmiyorum evrenden.

Çatık kaşlı hüznüme talip hangi kafır gölgeyse uzak dursun benden... demenin de meali işte boşluğun kumpasına kurban gittiğim.

Bedenimde olmayan sanrılar var aslında bir bedenim bana fazla geldiği ve evrendeki tüm ruhları sahiplenme istemi.

Aşka rest çeken hangi taslakta gizli ki rivayet?

Rivayet olmanın ön koşulu mu yoksa birbirine atfedilen bunca ihanet?

Sorulardan alıyorum hışmımı ve her birini çöp kutusuna atıp imha ediyorum kara deliğin bile bir unvanı varken içimdeki gizemin ne gibi bir hikmeti ola ki?

Nüshası olmayan masalların gizil kahramanı iken prens ben asla prenses olmaktan haz etmediğim çift kişili dünyaların da yalnız tebaasıyım.

İçimdeki şehir.

Şehrin içindeki ben.

İçimdeki şiir.

Kısaca bir mantık silsilesi ve bilmem kaç yönergenin birbirini izleyip da mantığın kanunu iken önermeler

ben sadece uyanık kalma konusunda bir öneri getiriyorum içimdeki yorgunluğa.

Düzenin başıbozuk nemalandığı o hezeyanlar aslında başıbozuk bir ritim ve yürek tırmalayan ve de kulak.

İçimin çölünde yalnız ve susuz bedeviler fınk atıyor. Her an ölebilirmişim hissi ile içimin vahasına dönüyor yüzüm.

Şehir kadar kasvetli iken içimdeki iklimsel değişiklikler ben aşkın miharabına dönük yüzümle lades diyorum.

Elimdeki kemende takılan yine dünüm.

Dünsüz geçen günün hükmü mü yok, diyenlerdenim belki de tek diyen.

Göğün busesine yenik düşen bir hicranın en yumuşak sesiyim belki de baharın mizacına yenildiğim ve alâmetifarikası tüm sönen ışıkların.

Sönmele söndürmek arasında gidip geliyorum belki de solmak ve koparmak içimdeki çiçekleri belki de çiçek olmaktansa bir kelebek olup tüm çiçeklerden bal almak.

Akışkan sıfatlar.

Devingen ruhlar.

Sanrıların temelindeki hezeyan batağı.

Şimdimi sunduğum ve dünümü emanet ettiğim, yarınla yatıp dünle kalktığım.

An'ı resmettiğim.

Aşka dair söylenceleri yok sayıp kendi masalımı yazdığım.

Belki de meali olmayan bir yürek işçiliği.

İnceldiğim yerden kopayım o zaman.

İmza.

Nedensiz.